ჭაბუკი პოეტის სიკვდილი

ვახტანგ ნადარეიშვილს

მომაგონდება... თუ რა ტანჯული,   რა ინაჩუქრე ქვეყნად
ამდენი,
მოკლე ცხოვრება ჰქონდა გავლილი...   რომ დაიმსხვერი უცბად,
ვით ზვირთი,
რა მორცხვი იყო, ყუჩი, რა ჩუმი,   რათ ჩამოვარდი, ვით
შევარდენი,
როგორც გზის პირას მდგარი ყვავილი.   რათ გვაზიდვინე ამ კუბოს
ტვირთი=

მის გულის ფსკერზე წყნარი ნათელი   სად ირხეოდა ის ხე
ბოროტი,
დაუქრობელი ენთო მარადის,   რომ შეგიმზადა კუბოს
ფიცარი ¬
იმ ნათლის შუქით ჩამონადენი   რატომ ძირშივე არ მოსტყდა
ტოტი
ლექსით იღწვოდა ლექსის ხარატი,   და არ დაემხო დასამიწარი.
სიტყვის ეჯიბი, რითმის მსტოვარი,
[არ მისცა ჭლექმა მღერის უფლება!]   ნეტავ რათ უნდა სიკვდილს
პოეტი,
ვაჰ, გაჰქრა, როგორც შუქი მთოვარის,   განა სიკვდილი მღერის ან
გალობს=
აწ, მოგონებით მესაუბრება.   ცრემლიან სიტყვით შენთან
მოვედი,
        ჩანგო მსხვრეულო, დღეო
ჩამქრალო!
თვალში გვაკლიხარ, გულში კი არა,
რათ იქეც გულის ამომკირავად,   მაგრამ მიწიდან გულს კვლავ
ერხევი,
შენ, გასრესილო ცხოვრების ვარდო,   ამოიზრდები, ვიცი, ყვავილად,
ჩამოცვენილო სიცოცხლის კართან,   ჩვენს გულს, ჩვენს ხსოვნას
შემოეხვევი,
განა დაგკარბეთ პოეტი მარტო,   ოხ, რომ იცოდე, რა
საყვარელად!
არა, ტკივილი სხვაც გვაქვს მის გარდა
        არ დაბნელდება გულის
ლაჟვარდი, ---

შენ ხომ მამულის შვილი იყავი,
წინ მოგელოდა საქმე ურიცხვი,
შენ ბევრჯერ უნდა დაღლილიყავი
მშობელი ქვეყნის სამსახურისთვის.

პოეტის გელი, ლამაზი ეგზომ;
მშვიდობით, ვახტანგ, უშლელო ვარდო,
უმღერებელო, უთქმელო ლექსო!